

Marts 1994

*Foretræde for Folketingets Kirkeudvalg 16.3.1994 kl. 14.45**Ang. L 140 lov om menighedsråd*

Lovforslaget indeholder ikke nogen formålsparagraf eller anden overordnet bestemmelse af menighedsrådets placering i den danske folkekirke. Denne mangel foreslår vi afhjulpet ved følgende *ny § 1*:

Den danske folkekirke er som evangelisk-luthersk kirke organiseret i sognemenigheder.

Stk. 2. Ansvar for sognemenighedens kirkelige og administrative funktioner påhviler det af menigheden valgte menighedsråd og de(n) af menigheden kaldede præst(er) i fællesskab.

Stk. 3. Det påhviler menighedsrådet i samarbejde med sognets præst(er) at virke for gode vilkår for menighedens liv og vækst.

Kommentar:

Med forslaget opnås følgende fordele: En bedre balance mellem folkekirken som kirke og som forvaltningsorgan ved en tydelig sammenkobling med grundlovens § 4.

En understregning af menighedsråds og præsts fælles ansvar og opgaver. Lovgivningen er i de enkelte bestemmelser mere optaget af at afgrænse kompetencer. Det er vel en juridisk nødvendighed, men den afbalanceres her af den overordnede nødvendighed af samarbejde. Samtidig indeholder denne bestemmelse af forholdet mellem menighed og præst den lutherske forståelse af det almindelige præstedømme.

Bestemmelsen i § 7 om menighedsrådsmedlemmers underskrivelse af et løfte overflødiggøres. Den afløses af en formålsbestemmelse, der er forpligtende for ethvert medlem af et menighedsråd.

(Udarbejdet af Finn Riber Jensen, formand for KS).

*Foretræde for Folketingets Kirkeudvalg 16.3.1994 kl. 14.45**Ang. L 140 lov om menighedsråd §§ 22, 23 og 34*

Vi er i hovedsagen enige i sigtet: større åbenhed og engagement, men mener til gengæld, at

den anviste vej er et vildspor. Der er større fare for at gøre skade end gavn med en helt formalistisk bestemmelse om, at menighedsråd skal holde offentlige møder med de dermed forbundne krav til bekendtgørelse af 1) mødested for offentlige møder for et år ad gangen; 2) sted for fremlæggelse af sagsfortegnelse og udskrift af beslutningsprotokol; 3) tid og sted for ordinære møder enkeltvis.

Kritik:

Alle hidtidige erfaringer viser, at den almindelige, folkelige interesse for menighedsrådsmøder er overordentlig lille. Det forekommer derfor fantasiløst at betræde en vej, der lige akkurat har vist sig ikke at være farbar. Og videre: I mange sogne findes der ikke længere et »offentligt rum«, hvor den slags møder kan finde sted. Med lovforslaget vil rådet i mange tilfælde blive tvunget til at holde møder uden sogns. Det vil ikke bidrage til at øge interessen hos den lokale befolkning. Og mange i sognet vil under de forhold afslå at deltage i det frivillige arbejde i menighedsrådet.

Nyt forslag:

1. Vi foreslår, at loven pålægger menighedsrådene én gang årligt (evt. før budgetmødet) at indkalde til et menighedsrådsmøde, hvor der oplyses om rådets virksomhed og lægges op til en folkelig samtale om kirkelivet både - og vel navnlig - lokalt og også mere generelt.

Fordelen ved en sådan anderledes form for offentlighed er for det første, at det bliver de store sager og linjer i menighedsrådets virksomhed, det kommer til at dreje sig om. Og for det andet: det almindelige folkekirkemedlem kommer ikke til at overvære et møde, men deltager i et møde, hvor meningen er, at man skal give sit besyv med. I modsætning til den åbenhed på skrømt, der er indeholdt i lovforslaget, vil et årligt menighedsrådsmøde kunne vise sig at være vejen frem. Et sådant forum, hvor oplysning og samtale følges ad, har chancen for at